

noget højere, lad det, de oppebære, blive opført paa en enkelt Konto, lod os endelig se at være enige om at komme bort fra disse mange Honorarer. Ved den Kontrol, der var før 1. Maj 1910, før de nuværende Østersforpagtere overtog Forpagtningen, var der, som sagt, adskillige andre end dem, jeg har nævnt, der bleve afskedigede, der var Rorskarle og andre, og i Stedet blev der saa antaget som kontrollørende Assisterter L. L. Andersen og A. P. Trane, og de fik saa vidt mig bekendt hver 800 Kr. Det var det samme Honorar, som de andre have faaet, men der er, tror jeg, en lille Fejl i Redegørelsen fra Ministeriets Side. Der staar, at de kontrollørende Assisterter L. L. Andersen og A. P. Trane fremdeles ere kontrollørende. Det er aabenbart en Skrivefejl eller en Hukommelsesfejl. Efter Ministerens Redegørelse Sp. 811—12 blev L. L. Andersen antagen som Kontrolør den 1. Juli 1911. Anmærkningen gaar ud paa, at han har haft en Indtægt af 2,600 Kr., og da Kontrolørembedet kun er paa 2,200 Kr., foreslaas det, at der tillægges ham 400 Kr. som personligt Tillæg, indtil han i Løn naar op paa 2,600 Kr. Der gøres Rede for, at han har været Assistent i saa og saa lang Tid, men denne Redegørelse giver ikke fuld Oplysning om, hvor længe han har haft denne Indtægt af 2,600 Kr. Naar man læser Anmærkningen, skulde man tro, at han har haft den i lang Tid, men ser man efter, hvor lang Tid han har haft den, finder man, at han har haft disse 800 Kr., fra Kontrollen traadte i Kraft 1. Maj 1910, altsaa i to Maaneder over et Aar. Det havde været ønskeligt, om det i Anmærkningen havde været sagt lidt mere tydeligt, end det er, man faar Følelsen af, at han har haft denne Indtægt meget længe. Havde Indenrigsministeren været her, kunde jeg have været fristet til at spørge ham: Naar nu Landbrugsministeren er saa hensynsfuld overfor en Assistent, som bliver Kontrolør og i 14 Maaneder har en Ekstraandtægt af 800 Kr., at han foreslaar, at han skal beholde de 400 Kr. som personligt Tillæg, for at han ikke skal gaa ned i Indtægt, hvorledes vil saa Indenrigsministeren forsvare sig overfor den Postmester, der, som jeg før nævnedes, i 16 Aar har haft en Indtægt paa 200 Kr. og var kaldet til Embedet med denne Indtægt. Der gøres Rede for, at Assistenten har været Assistent siden 1897, men denne Postmester har haft denne Ekstraandtægt hele Tiden, og jeg tror nok, at det gælder Postmesteren, hvad Landbrugsminister Poul Christensen anførte om de tre Embeds-

mænd, jeg tidligere har nævnt, at han sikkert har gjort Regning paa at beholde denne Indtægt, og det er nu en Gang saaledes, at hvad der er Ret for den ene Etat burde i det mindste være billigt for den anden.

Jeg har her søgt at paavise, at efter min Mening er Sparekommissionen ikke kommen til Bunds i alle Forhold. Der kunde endnu spares artige Summer, og jeg kunde for saa vidt ønske, at Kommissionen kunde fortsætte sit Arbejde i denne Samling sammen med Finansudvalget. Jeg tror, det vilde give ret klækkelige Summer. Jeg tror, der endnu kunde anføres adskillige Tilfælde, der svarede til dem, jeg har nævnt, og jeg har kun fremdraget disse for at opfordre den høje Regering og Finansudvalget til at undersøge alle disse Poster meget kritisk og overveje dem meget villigt.

Endnu har jeg et Par Ord at sige til den højtærede Indenrigsminister angaaende § 14 A. VIII. A., de anerkendte Sygekasser. I Anmærkningerne til Finansloven Sp. 855—58 nævnes der en Sum af 2,000 Kr. til, saavidt jeg kan forstaa, fortsat Revision af Sygekasserne. Men om det er til den af Indenrigsminister P. Munch foreslaaede og i hans Tid paabegyndte lokale Revision, eller det er til den gamle Revisionsmetode, er jeg ikke rigtig klar over. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det er til den første, men jeg vil haabe, at det er til den sidste. Er det den første, vil jeg meget indtrængende anbefale Indenrigsministeren og Finansudvalget at stryge denne Bevilling, for jeg tror, at den har gjort mere Skade end Gavn. Jeg taler selvfølgelig nærmest ud fra Erfaringer fra den Kreds, som jeg har den Ære at repræsentere, og ovre paa Mors har Flertallet af os den Følelse, at Revisorens Optræden er noget vilkaarlig, og hans Indberetninger til Inspektoratet ikke altid stemmende med de virkelige Forhold. Jeg skal paa dette sene Tidspunkt kun ganske kort begrunde det.

To aldeles hæderlige, paalidelige og solide Mænd, Sygekasseformand og Kasserer, have meddelt ikke alene mig, men adskillige andre, at da Revisoren i Midten af Juni forrige Aar var derovre, og han kom til det Sted i Regnskabet, hvor han vilde efterse Kassebeholdningen og tælle Pengene, viste det sig, at begge de to Mænd ikke havde tilstrækkelige Penge i Lommen til at kunne klare med. Den ene skaffede de manglende Penge paa nogle faa Minutter og endda betydeligt mere. Den anden fik efter sit eget Udsagn det Svar, at det betød ikke saa meget, han havde ikke behov at skaffe